

Kürdistan işçi partisi (Kürtçe: Partiya Karkeren Kurdistan kısa adıyla PKK) Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğusu, Irak'ın kuzeyi, Suriye'nin kuzeydoğusu ve İran'ın kuzeybatısını kapsayan bölgelerde bir devlet kurmayı amaçlayan ve bu amaçla ülkemizde başta güvenlik güçleri olmak üzere, köy korucuları, devlet memurları ve sivil vatandaşlarımızı katleden yasadışı silahlı bir örgüttür. 1974 yılında Abdullah Öcalan tarafından temelleri atılan örgüt 15 ağustos 1984 yılında Eruh ve Şemdinli de ilk büyük ölçekli silahlı eylemini gerçekleştirdi. Zamanın başbakanı üç-beş çapulcu dedi!. O gün bu gün, bu eylemleri özellikle dış güçlerde "Anadolu topraklarına sahip olma emelleriyle Lozan antlaşmasının da intikamını almak için" kâh örtülü, kah açıkça destekledi ve ülkemizin kalkınmaya ayrılabilir çok büyük ekonomik kaynakları terörle mücadeleye ayrılmak zorunda bırakıldı.

Ortada bir sorun vardı. Bu sorun çözülmeliydi ama 2009 yılında başlatılan adına demokratik açılım ve çözüm süreci denilen ne olduğu belirsiz, plansız- programsız biçimde ve teröristlerle pazarlık yapılarak inisiyatifi onlara vererek olmamalıydı. Bu sürecin kaderi bizzat dönemin başbakanı R.Tayyip Erdoğan tarafından yedi bölgeden seçilen içlerinde gazeteci, yazar, bilim adamı, sivil toplum örgütleri başkanları, ses sanatçısı, artist vb. olan 63 kişiden oluşan ve adına "Akil adam" denilen kişilerin üzerine göstermelik olarak ihale edildi. Onların bir kısmı da anlamadıkları konulara sazan gibi atladı. Halbuki süreç Başbakan, MİT müsteşarı, İç işleri bakanı olmak üzere üç- beş kişi tarafından idare ediliyor, görüşmeleri bırakın kamuoyunu bakanlar ile milletvekilleri bile bilmiyordu. Hala da bilmiyorlar...

Tabii ki terör sona ersin, ülkemiz milli birlik ve bütünlük içinde yaşasın, kardeş kardeşe düşman olmasın ve kan dökülmesin. Bu hepimizin ortak isteğidir. Ancak gömleğin ilk düğmesi yanlış iliklenirse diğerleri de kendiliğinden yanlış olur. Bu süreç üç- beş kişi ve akil denilen insanlar yerine TBMM de halkın seçtiği milletvekillerinin görüşmeler yaparak karar almasıyla ve toplumun tüm kesimlerinin de görüşü alınarak sağlıklı olarak başlatılmalıydı. Ancak dönemin başbakanı ya kahraman olarak tarihe geçmek ya da çözümün siyasi rantını oya çevirmeyi düşünerek bu yolları seçmiş olabilir. Birinci yol; Ortadoğu'nun ve İslam dünyasının lideri olmak, ikinci yol ise; iktidarının ömrünü sürekli uzatarak ve 2023 hedefini! gerçekleştirmek için düşünülmüş olabilir. Fakat süreç boyunca Kürt halkına değil de onların temsilcisi olduğunu iddia eden terör örgütüne o kadar çok taviz verildi ki verilen tavizler TC'nin Misakı-Milli sınırlarını tartışmaya açarken ve o sınırlar içinde yaşayanların da vatandaşlık onurlarının kırılmasına

sebeptir. Bunu en iyi olarak 2014 Ekiminde de ki Kobani olaylarını protesto eden güneydoğu da ki eylem sırasında gördük. Başbakan Ahmet bey Davutoğlu 10 Ekim 2014 günü Malatya da yaptığı konuşmada “Yalvarıyorum yarın sabah kalkın ve ilk gördüğünüz kardeşinize öylesine sarılın ki kimse bir daha kardeşi kardeşe düşman edemesin.” Yalvarmasıyla çaresizliğini de gösterdi. **Terör kararlı bir mücadele ister, yalvarma ve çaresizlik değil.**

İlk düğmeyi yanlış iliklemek yüzünden son zamanlarda süreçte ciddi aksamlar oldu ve bu kamuoyuna da yansıdı. HDP li bir milletvekili” Bu heyetlerin belirleyicisi Abdullah Öcalan’dır, buna başkası müdahale edemez” diyor. Bir diğeri ise “Bir ülkede demokratik haklar tehdit ve kısıtlama altında ise ortada ne kamu kalır ne de düzeni” diyerek açık tehditler savuruyor. Buna karşın hükümetten çıt çıkmıyor.

Milli savunma bakanı geçen gün meclis plan bütçe komisyonunda inciler dökerek “Güneydoğu da yaşananlar, oralara gidemeyen CHP ve MHP nin suçu” mesajını veriyor. Yine İçişleri bakanı “Güneydoğu Anadolu da alan hâkimiyeti PKK ya geçti” diyor. Sanki 12 yıldan beri ülkeyi bu iki parti yönetiyor. Önceki başbakanın deyişiyle “Edep ya hu” **Sanırım çözümsüzlüğe doğru giden süreçte siyasi ortak yaratmaya çalışıyorlar.**

Genelkurmay Başkanlığı 25 Ekim 2014 tarihinde Yüksekova da sivil kıyafetli üç askerimizi PKK şehit etti diyor. İçişleri bakanı ise maskeli iki şahıs diyerek çözüm süreci zarar görür düşüncesiyle **teröriste terörist diyemiyor**. Son günlerde ise İmralı ile Ankara arasında kişiye özel gizli mutabakat yapıldığı, başbakanın devre dışı bırakılarak sürecin; Köşk, MİT, Kandil ve İmralı dörtgeninde yürütülerek İmralı’dan seçime kadar eylem yok sözü alındığı, maalesef konuyla ilgili ne başbakanın ne de genel kurmayın görüşünün alınmadığı kamuoyunda konuşulmaktadır.

Sonuçta “**Analar ağlamasın**” duygu sömürüsüyle başlatılan açılım sürecinde en çok asker anaları ağladı, hakarete uğrayan gaziler ağladı... Yeni Türkiye ifadeleriyle de adalet, hak, hukuk ve duyarlı vatandaşlarımız ağlıyor. Çünkü ülke birliği ve bütünlüğü tamamen günlük siyasete alet edilerek açıkça teröristlerle gizli pazarlıklar yapıldı ve halen de yapılmaktadır.

Biz açıldık mı? Saçıldık mı?